

Október 12. napjára kitűzték az önkormányzati és nemzetiségi választásokat

Tisztelt Olvasó!

Október 12. napjára kitűzték az önkormányzati és nemzetiségi választásokat. A nemzetiségi választáson csak az választható, aki előzetesen – legkésőbb szeptember 26. napjáig – kérte felvételét a nemzetiségi névjegyzékbe és azt vissza is igazolták. A nemzetiségi névjegyzékbe vétel és szavazás nem akadályozza az önkormányzati választásra vonatkozó szavazati jogát!

Kérjük, hogy az örmény névjegyzékbe kérje sürgősen felvételét és október 12-én szavazzon az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület helyi örmény nemzetiségi jelöltjeire (ahol indítottunk) és egyúttal szavazzon a Fővárosi Örmény Önkormányzat egyesületi képviselő listájára, valamint az egyesület Országos Örmény Önkormányzat képviselőlistájára is. Így az ország bármely zugában – ahol nem indult örmény képviselőjelölt, ott is – leadhatja szavazatát a helyi választás bizottságnál, tehát egyetlen szavazat sem vész kárba.

Amit 20 éven keresztül az erdélyi örmény kultúra – benne az ősi örmény kultúra – megismertetése céljából ingyenesen nyújtottunk (klub, füzetek, kiállítások, megemlékezések, kulturális hetek, könyvek kiadása, barangolások, örmény katolikus templomunk és múzeumunk, örmény katolikus hitéletünk fenntartása) a közösség fennmaradása és összefogása céljából, azt ugyancsak ingyenesen szeretnénk folytatni az Önök segítségével. Örülnénk, ha a választói névjegyzékben olvashatnánk valamennyiük nevét és folytatni tudnánk a magyarörmény kultúra megmaradását célzó tevékenységünket az Önök számára, a magyar kultúra gazdagítására.

dr. Issekutz Sarolta, elnök
Erdélyi Örmény Gyökerek
Kulturális Egyesület

dr. Issekutz Sarolta, elnök
Erdélyi Örmény Gyökerek
Kulturális Egyesület

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület 2014. évi örmény nemzetiségi önkormányzati választás képviselőjelölti listája – Budapesten

I.	ker.	Várady Mária, Sasvári-Merza Krisztina, Szücs Enikő
II.	ker.	dr. Issekutz Sarolta, Zakariás Antal Dirán, Bacsó Zoltán
VIII.	ker.	Zakariás Enikő, Botka Zoltánné, Esztergály Zsófia
IX.	ker.	Szenttamásy Katalin, Balogh Réka, Király György
XI.	ker.	Forgács Barnabás, Kátainé Szilvay Ingrid, Kirkósa Péter
XII.	ker.	Ispánkiné Somlyai Katalin, Hegedüs Annamária, Béres Attila
XIII.	ker.	Kabdebó János, Füleki Balázs, Dr. Kiss Margit
XIV.	ker.	Záruzné Tancsin Katalin, Szongoth Gábor, Heim Pál
XV.	ker.	Nuridsány Zoltánné, Lovas Katalin, Belényessy István
XVI.	ker.	Dr. Szuper Géza, Vikol Kálmán, Fornvald Annamária.

Dávid Csaba

Magyarörmény irodalom

„Egy, kinek megrázó, kinek csak kalandízü örmény legenda szerint egyszer, nehéz időkben, mikor másként nem lehetett – mint mentenivaló legfőbb kincsét egy közösségnek – a Szentírást lapjaira szedték szét és a szertefutók egyenként így menekítették magukkal; ki-ki egy elbírható hányadát-részét a nagyszerű teljességnek; elbujdostak vele havasok havába, mocsarak békanyála alá, az esendőség fekete árnyai közé menekülve. Aztán a veszély múltán, amikor végre összegyűlhetnek újra, összerakták diadalmasan, vagy csak kicsit még mindig remegve, dideregve, a könyvet.” (Lászlóffy Aladár – előadás a 2001. évi, IV. örménymagyar konferencián.)

A magyarországi örmények – pontosabban az örményből magyarrá lett örménymagyar rész, a nagyobbik rész – a 17. század végén, I. Apafi Mihály fejedelem intézkedései révén jelentek meg tömegesen Erdélyben. Letelepődtek s ki közülük iparoskodott, ki kereskedett. (Híres árucikkük volt például a különleges kikészítésű bőr, a „veres kordovány”). Később elterjedtek az egész, egykor magyar fennhatóságú erdélyi és délvidéki területeken, aztán főként az I. világháború után a mai Magyarországon is.

Már a 17. században írástudóként érkeztek. Ennek különleges bizonyítéka, hogy amint közösséget alapíthattak, elsősorban Ebesfalván – az Apafi-birtokon – azaz a mai Erzsébetvároson (Dumbraveni, Románia), Szamosújvárott (Gherla, Románia), illetve Gyergyószentmiklóson (Gheorgheni, Románia) – azonnal „írásba kezdtek”: anyakönyveztek és írásba foglalták a különféle szerződéseket, vagy közösségi életük szabályait.

A bevezetőül idézett legenda tehát legalább annyira szól az írás-olvasás műveléséről, mint amennyire a valláshoz való ragaszkodásról.

A vallás amúgy is külön érdekesség: az erdélyi (és a mai Magyarországon élő) örménymagyarok többségének vallása ugyanis „örmény szertartású római katolikus” egy szerződés következtében, amelyet első erdélyi püspökük, Oxendius Verzár (másként Verzerescul) kötött a Szentszékkal a 18-ik század elején. Lerövidítve: az örmény katolikuságnak semmi köze az örmény katolikushoz, mert az erdélyi (és magyarországi) örmény katolikusok a Római Katolikus Egyház úgynevezett részegyházát képezik.

Ez a szerződés is közrejátszott abban, hogy az örmények viszonylag hamar (alig néhány nemzedék alatt) beilleszkedtek a magyar környezetbe, sőt, anyanyelvben. Magyar területen, magyar közegben – a kezdeti viszályok és ellenségeskedés után – kezdték magukat jól, otthonosan érezni.

Az írás azonban többnyire csak „lejegyzést” jelentett: kereskedelmi szerződéseket, anyakönyveket, bizonyos értekezéseket – kezdetben örményül, a 19-ik század elejétől már magyarul. Túlságosan is élni akaró, iparos- és kereskedő néptöredék voltak ahhoz, hogy szépírásba fogjanak. Ám végül ez is eljött, miközben sokan magyarosították a nevüket s a nyelvük is magyarrá vált. (Háromszáz év alatt jórészt feledésbe merült az eredeti, örmény nyelv, az ashabar úgynevezett nyugati változata.)

Ugyanakkor lényeges, hogy az örmény-ség-tudat fennmaradt, máig él. Aki egy negyedében, egy nyolcadában örmény szár-